

nutí, jež by mohlo býti předmětem zdejšího přezkoumání (§ 5 zák. o správ. soudě).

Musil tedy nejvyšší správní soud vycházeti z toho, že výměr správní rady městské ze dne 1. června 1918 čís. 1394, 1395 a 1396 nabyl moci práva, k čemuž soud tento jest povinen přihlížeti z povinnosti úřední (sr. § 21 zák. o spr. soudě).

Nabyli-li však řečený výměr městské rady moci práva, pak byli stěžovatelé se svým rekurem prekludováni a nemohou tedy býti naříkaným rozhodnutím, jímž rekurs jejich byl zamítnut, ve svých právech nijak dotčeni.

Slušelo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 516.

Nemocenské pojištění dělnictva: Usnesení valné hromady závodní nemocenské pokladny, že pokladna má likvidovati a členstvo že má býti převedeno do určité spolkové pokladny nemocenské, může býti předmětem opatření nebo rozhodnutí příslušných úřadů jen jako jednotný výraz vůle pokladny.

(Nález ze dne 13. září 1920 č. 1692.)

Věc: Nemocenská pokladna továrny na zápalky a náboje fy. dříve Sellier & Bellot v Praze-Žižkově proti ministerstvu sociální péče o zrušení pokladny.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Na mimořádné valné hromadě stěžující si pokladny konané dne 8. května 1919 usnesena byla likvidace této závodní pokladny a převedení veškerého členstva do »Spolkové pokladny nemocenské k podpoře dělníků a úředníků v továrnách strojnických v Praze a okolí.«

Oznámení o tomto usnesení, s nímž firma projevila souhlas, vyřídila zemská správa politická v Praze výnosem z 21. července 1919 čís. 21A/259/2 v ten rozum, že prohlásila v základě § 49 zák. nemoc. zrušení závodní pokladny, »poněvadž zrušení ve valné hromadě této pokladny se souhlasem podnikatele usneseno bylo.« Naproti tomu nevzala zemská správa politická na vědomí usnesení této valné hromady, »ve příčině přístupu členstva k spolkové nemocenské pokladně k podpoře dělníků a úředníků v továrnách strojnických v Praze a okolí, poněvadž přístup tento jest dle čl. XXII. zák. ze dne 15. května 1919 č. 268 sb. z. a nař. nepřípustný, a prohlásila, že pro nemocenské pojištění členů zrušené pokladny jest dle čl. XXIII. cit. zák. povolána místně příslušná okr. nemocenská pokladna.

Odvolání proti této části výnosu vznesenému ministerstvo sociální péče nevyhovělo z důvodů rozhodnutí první stolice a dodalo k tomu: »Úplné spojení závodní nemocenské pokladny fy. Sellier a Bellot se

spolkovou pokladnou k podpoře dělníků a úředníků v továrnách strojnických v Praze a okolí musilo by býti provedeno podle článku XXII. zákona ze dne 15. května 1919 č. 268 sb. z. a nař. již před 30. květnem 1919, čemuž tak nebylo.«

Stížnost proti tomuto rozhodnutí podanou shledal nejvyšší správní soud důvodnou. Na mimořádné valné hromadě z 8. května 1919 přijat byl dle protokolu spisům připojeného návrh, že stěžující si pokladna má likvidovati a členstvo převedeno býti do spolkové pokladny shora jmenované. Příslušné usnesení valné hromady jest dle své povahy jediným a jednotným výrazem vůle pokladny a může býti jen jako takové, to jest ve svém celku předmětem opatření nebo rozhodování povolaných úřadů. Jestliže zemská správa politická a v pořadu instancí ministerstvo žalované v přijetí onoho návrhu opatřovaly dvojí samostatné usnesení a každé zvlášť posuzující vyslovily na základě § 49 nem. zák. rozpuštění pokladny, přistoupení členstva k spolkové pokladně však prohlásily s poukazem na čl. XXII. zák. z 15. května 1919 za nepřipustné, jest toto právní pojetí daného případu mylné a bylo proto rozhodnutí na něm založené zrušiti jako nezákonné.

Č. 517.

Volnost stěhování: * Nutnost přesídlení neobmezuje se jen na případy nutnosti existenční, nýbrž jest dána nutností opatřiti si nezbytné a nepostrádatelné přístřeší.

(Nález ze dne 13. září 1920 č. 6655.)

V ě c: Karel Říha ve Vlašimi proti okresní správě politické v Hořovicích stran povolení k přesídlení.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Karel Říha, uzenář ve Vlašimi, zažádal 6. února 1920, aby městský úřad v Berouně mu povolil přestěhovati se do tohoto města, poněvadž tam koupil dům čp. 99/I. se vším zařízením potřebným k provozování živnosti uzenářské a zamýšlí v něm od května bydleti a provozovati živnost uzenářskou tak jak to dosud činil dosavadní majitel domu J. Pejša.

Městský úřad v Berouně zamítl tuto žádost rozhodnutím z 12. února 1920 s odůvodněním, že žadatel není ani příslušníkem města Berouna a ani tam není ve veřejném zájmu činným.

Stížnost do tohoto rozhodnutí uvádějící, že K. Říha místnosti, jež měl dosud ve Vlašimi najaté, vypověděl a že se musí z nich vystěhovati, tak že by se se svojí rodinou ocitl bez přístřeší a utrpěl by velikou škodu na majetku, kdyby mu přestěhování povoleno nebylo, zamítlá okresní politická správa v Hořovicích rozhodnutím ze dne 17. dubna 1920 s odůvodněním, že v Berouně panuje veliký nedostatek bytů, že není prokázána nutnost, aby tam přesídlil, a že nepatří k osobám uvedeným v § 8 zákona z 1. dubna 1919 č. 181 sb. z. a n.